

ໂອວາທໃນວັນທຳວັດຮອງគິ່ນພ່ອແມ່ຄຽບອາຈາරຍ໌

๔ ສີນຫາຄມ ພຸທທະສົກຮາຊ ໨້າວ ១

ຂອງໂອກາສຄນະສົງສົງ ອອງគິ່ນພ່ອແມ່ຄຽບອາຈາරຍ໌ ປະເມີນທາເຖະແລະ
ພຣະເຕຣະ ພຣະອນຸເຕຣະ ພຣະມ້ຳຜົມມະ ພຣະນວກກະ ຕລອອດຕື່ອສາມເນົວ
ແລະຢູ່ປາຕິໂຍມທັງໝາຍ

ວັນນີ້ກະພມໄດ້ຮັບຄວາມເມຕາຈາກຫລວງພ່ອກັນຫາ
ໃຫ້ມາອ່ານອຽມຮັບສິ່ງເປັນໂອວາທພຣະອຽມຄຳສັ່ງສອນແໜ່ງອອງគິ່ນສມເຕີຈ
ພຣະສົມມາສົມພຸທທະເຈົ້າ ຜູ້ເປັນຄຽບຜູ້ບອກຜູ້ສອນຂອງເຫຼົ່າເຫວັດ
ແລະມນຸ່ມຍົກທັງໝາຍ ໃຫ້ທຸກທ່ານທຸກຄົນຈົງຕັ້ງໃຈພັງດ້ວຍຄວາມເຄາຮັບ
ຄົນ ໂອກາສຕ່ອໄປ

พระพุทธเจ้าท่านให้พระเกเนรและผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย
ให้เข้าสู่ระบบระเบียบธรรมวินัย

มนุษย์เราส่วนใหญ่จิตใจตกอยู่ภายในใต้สัญชาตญาณ
แห่งการเรียนรู้ด้วยตาเยเกิด

เรามาบวช... พระพุทธเจ้าท่านให้เราเข้าใจในการที่เรามาบวช
ก่อนที่เราจะครองผ้า袈裟วันพัสดุ ท่านให้อุปचามาย์บอกรรมฐาน
กรรมฐาน ได้แก่ หน้าที่การงานสำหรับผู้ที่จะมาบวช ได้ประพฤติ
ได้ปฏิบัติ ได้แก่ เกศา โลมา นะชา หันตา ตะโจ... ตะโจ หันตา
นะชา โลมา เกศา

ให้ทบทวนกลับไปกลับมา ต้องพิจารณาร่างกายทุก ๆ รูป
นี้คือการงานของพระทุกรูปจะต้องรับผิดชอบ ทุกรูปจะต้องประพฤติ
ปฏิบัติ คือการพิจารณาร่างกายสู่พระไตรลักษณ์จนกระทั่งพระรูปนั้น¹
เกิดนิมิตที่ใจว่าเราทุก ๆ คนนี้ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน เป็นเพียงชาตุลี่
ดิน น้ำ ลม ไฟ ประกอบเป็นรูป เท่านา สัญญา สังหาร วิญญาณ
ทุกอย่างเป็นเพียงเหตุเพียงปัจจัย มีสภาพเปลี่ยนแปลง ไม่คงที่
พระเราต้องพิจารณาอย่างนี้ตลอดกาลตลอดเวลาจนกว่าเรา
จะสิ้นօวาสุ หมดกิเลส

คนเราคนหนึ่งเปรียบเสมือนรถคันหนึ่งที่ประกอบหล้ายอย่างที่เอาจารวมกันชิ้นเล็ก ชิ้นใหญ่ รวมทุกอย่างมันถึงเป็นรถที่ขับเคลื่อนสำหรับใช้สอย อำนวยความสะดวกสบาย

เราทุกคนที่เป็นคนหรือเป็นมนุษย์ ก็มีส่วนประกอบทั้งหมดด้วยอาการสามสิบสองอย่าง เริ่มจากผม ขน เล็บ พัน หนัง ตอนที่เราเข้าพิธีอุปสมบทนั่น ต้องบอกกรรมฐานก่อนที่จะครองผ้ากาสาวพัสตร์ นี้คือหน้าที่การงานที่เราจะต้องประพฤติตต้องปฏิบัติในชีวิตประจำวันของเราทุก ๆ คน สำหรับผู้ที่บวชมาในพระพุทธศาสนา หรือผู้ที่ไม่ได้มาบวชก็ต้องพิจารณาอย่างนี้เหมือนกัน

คนเราทุก ๆ คนน่าถูกยกอุகทีละชิ้นส่วนมันจะไม่เหลือที่เป็นตัวเป็นตน ที่มันเป็นตัวเป็นตนได้ เพราะว่ามันประกอบด้วยอาการ สามสิบสองที่มันเป็นส่วนประกอบของร่างกาย

พระพุทธเจ้าให้เราพิจารณาเป็นของไม่สะอาด เป็นของปฏิกูล ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน

พระพุทธเจ้าให้เราพิจารณาอย่างนี้ทุก ๆ วันนี่ นิมิตทางธรรม มันจะได้เกิดที่ใจของเรา

เดียววนี้เราทุกคนนี่ นิมิตทางธรรมมันไม่ได้เกิดที่ใจของเรา เราหลงในกายตัวเอง และหลงในกายคนอื่น เด็กเรียกว่าหลงในนิมิต นิมิตที่มันเป็นอัตตาตัวตน เป็นเราเป็นเขา เป็นผู้หญิงผู้ชาย ถ้าเราพิจารณาบ่อย ๆ พิจารณาประจำ พิจารณามาก ๆ นิมิตทางธรรมมันจะเกิดขึ้นแก่เรา

นิมิตทางธรรมคืออะไร? นิมิตทางธรรมก็คือปัญญาที่รู้
ตามความเป็นจริง ถ้านิมิตทางธรรมเกิดขึ้นแก่เรา ใจของเราก็จะ
เป็นส่วนหนึ่ง กายของเราก็จะเป็นส่วนหนึ่ง ใจของเราเปรียบเสมือน
เจ้าของรถยนต์ ร่างกายของเราก็เปรียบเสมือนรถยนต์ รถยนต์นั่น
ต้องดูแลรักษา ต้องเติมน้ำมันถึงใช้ขับขี่ได้ มนุษย์เรานี้ก็เหมือนกันนั่น
ต้องเติมน้ำมันเหมือนกัน น้ำมันก็ได้แก่ อาหารที่เรารับประทาน
รถก็ต้องพักผ่อน ร่างกายของเราก็พักผ่อนเหมือนกับรถนี้แหละ ใจของ
เราก็เปรียบเหมือนเจ้าของรถ

มั่นคงละอย่าง... เพราะกายของเรานั้นมั่นเกิด แก่ เจ็บ ตาย
พลัดพราก ใจของเรานั้นเป็นชาตุผู้รู้ ถ้าเรารู้ด้วยปัญญา
เห็นด้วยปัญญานั้นนะ ใจของเราก็จะไม่แก่ เจ็บ ตาย ไปตามร่างกาย

ใจของคนเราทุกคนนี้ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายนะ แต่ที่มันแก่ มันเจ็บ
มั่นตายก็คือร่างกาย ถ้าเราเอาร่างกายนั้นมาเป็นตัวเป็นตน ใจของเรา
มันถึงเกิดปัญหา เพราะเรา秧งไม่มีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง

งานของพระจึงเป็นงานพิจารณา.r่างกาย

การที่เรามาบวช คือการมาพัฒนาทางจิตใจโดยเฉพาะ
ให้มีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้องแล้วปฏิบัติให้ถูกต้อง
มันถึงจะแก้ปัญหาได้ หยุดปัญหาได้ ถึงจะเข้าถึงพระนิพพานได้
เมื่อเรายังไม่ตาย มันเป็นสิ่งที่ดีมาก ดีพิเศษ

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า การเจริญกรรมาฐานนี้เป็นงานของพระ
ที่ทำให้ผู้ที่มาบวชนั่นเพื่อที่จะเป็นพระอริยเจ้า เป็นพระอรหันต์
และเมตตาตรัสร้อยมรรคเมืองค์แปดประการ ให้ทุกคนพากันประพฤติ
ปฏิบัติ

อริยมรรค มีองค์แปดทุกข้อต้องประกอบด้วยความเห็นชอบ

ทุก ๆ ข้อ

อย่างการเสียสละต้องประกอบด้วยปัญญา ความอดทนนี้ต้องประกอบด้วยปัญญา การทำความเพียรก็ต้องประกอบด้วยปัญญา สมารถก็ต้องประกอบด้วยปัญญา ความกรุณา ความเมตตา ก็ต้องประกอบด้วยปัญญา สจจะ อธิษฐานต้องประกอบด้วยปัญญา อริยมรรค ทุกข้อต้องประกอบด้วยปัญญาทั้งหมด

ทำไม่เราบวชมานี่ เราไม่มีปัญญาเหมือนพระพุทธเจ้า เพราะมีความเห็นยังไม่ถูกต้อง มีความเข้าใจยังไม่ถูกต้อง เราเลยปฏิบัติไม่ถูกต้อง มันจะได้ปัญญาได้อย่างไร

พระพุทธเจ้าถึงให้เราพิจารณาเรื่องร่างกายอยู่ตลอดเวลา ทั้งวัน ทั้งคืน ถ้าพิจารณาเห็นอย่าง ก็พักผ่อนสมอง พักผ่อนร่างกาย การทำสมาธิ นั่นคือการพักผ่อน คือการพักผ่อนร่างกาย เพื่อให้สมองมันได้ซ่อมแซม เพื่อให้ร่างกายมันได้ซ่อมแซม

การปฏิบัติธรรมนั่น ให้ทุกรูปทุกท่านเข้าใจนะ ถ้าเราเข้าใจ
ถูกต้องมันถึงจะปฏิบัติถูกต้อง เพราะว่ามันเป็นเหตุเป็นปัจจัย
 เพราะสิ่งนี้มีสิ่งนั้นมันถึงมี ถ้าเราเข้าใจไม่ถูกต้องอริยมรรคทุกข้อ
 มันจะผิดหมวด ถ้าเรามีความเห็นถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง ปัญญามันถึง
 จะเกิด

อริยมรรค มีองค์แปดนะ คือการดำเนินชีวิตของพระอริยเจ้า

ส่วนใหญ่เราไม่เข้าใจนั่น เราจะคิดเอาแบบง่าย ๆ ลาก ๆ
 เราจะไปเอาตั้งแต่ความสงบ เราทิ้งอริยมรรคไปตั้งหลายข้อ ซึ่งว่าเรา
 ไปแก่ปัญหาที่ปลายเหตุ มันแก่ไม่ได้ เพราะเรามีความเข้าใจผิด มันเดิน
 ไปคนละทางกับพระพุทธเจ้าเลย

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า สมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ นั่น
 อยู่ในอริยมรรค มีองค์แปดประการปัญหาต่าง ๆ นั่น มันไม่ได้เกิดจาก
 ที่อื่น มันเกิดขึ้นจากใจของเราที่ไม่เข้าใจถูกต้อง ไม่มีความเห็นที่
 ถูกต้อง มันสร้างปัญหาให้กับตัวเอง

เหมือนกับบุรุษคนหนึ่งที่เกิดมา เป็นหนุ่ม เมื่อเป็นหนุ่มแล้วก็ทำตามสัญชาตญาณ อายากจะมีภารรยา เมื่อมีภารรยาแล้วมันก็ต้องมีลูก เมื่อมีลูกแล้วมันก็ต้องมีบ้าน มีที่อยู่อาศัย ที่นี่แหล่งปัญหาต่าง ๆ มาเป็นระเนระราดเลยมันเกิดจากที่เรามีความเห็นไม่ถูกต้อง เข้าใจไม่ถูกต้อง ที่เราทำอะไรมิดที่ผ่าน ๆ มาทั้งหมดนั่น คือเรามีความเห็นไม่ถูกต้อง เข้าใจไม่ถูกต้อง

ปัญญาของทุกคนที่จะเกิดได้ มันจะเกิดได้ต้องจากภาคประพฤติภาคปฏิบัติ

ภาคประพฤติปฏิบัติจะได้แก่ เอกบารมีทั้งสิบทัศนอุกมาทำงงาน ออกมากใช้งาน เราต้องมีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง

เราทุกคนมีมันไม่ได้เอาธรรมะออกมากใช้งานเลย

ทุกท่านทุกคนต้องเข้าใจ หรือเขามาใช้ก็เขามาใช้น้อยมาก
ไม่สมควรแก่ธรรม ในการประพฤติปฏิบัติธรรม เรียกว่า
ไม่พอกินไม่พอใช้

พระพุทธเจ้านั่นท่านเอกสารถ่ายภาพแห่งความประเสริฐ
ที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ออกมาใช้ ออกมารажางงาน บำรุงมีน่องออกมาใช้
ออกมารา�างงาน เราจะไปพูดกับคนอื่นว่าเราไม่มีการมีนั่น มันไม่ถูกต้อง
การมีมันมีกับเราทุกคน แต่เราไม่ได้สร้างบารมี เมื่อเราไม่สร้าง
ไม่ปฏิบัติบารมีจะมีได้อย่างไร

ธรรมะของพระพุทธเจ้านั่นเป็นสิ่งที่ทวนโลก ทวนกระแสน
ไม่มีอะไรเลยซักอย่างที่ไม่ทวนโลก ทวนกระแสนนั่น

ความสุขของเราทุกคนนั่นคือการปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่ง
สอนของพระพุทธเจ้า

เรามีความเห็นผิดเข้าใจผิด ไปคาดความสุขกับการฉันภาระนอน การพักผ่อน ไปคาดความสุขจากสมาชิกนี่ ความสุขจากสมาชิก พระพุทธเจ้าท่านก็ยังไม่okaneะ สมาชิกนี้เพื่อความพักผ่อนเพียงเล็กน้อย สำหรับผู้เดินทางสู่มรณะผลพระนิพพานเท่านั้น นักปฏิบัติบางที ก็พากันหลงในสมาชิกนี่

ชีวิตของพระเราจะ ต้องเดินตามอริยมรรค มีองค์แปดตั้งแต่เช้า จนนอนหลับ ตื่นขึ้นก็มาประพฤติมาปฏิบัติต่อจนกว่าจะหมดมหาบุญ ถ้าทุกคนประพฤติปฏิบัติอย่างนี้จิตใจของท่านก็จะสัมผัสกับพระนิพพานได้ตั้งแต่ยังไม่ตาย

พระพุทธเจ้าให้พระเราพากันเข้าใจนะ ว่าเราทุกคนจะไม่มีใครได้อะไร มหาเศรษฐีก็ไม่ได้อะไรไป คนยากจนก็ไม่ได้อะไรไป เพราะทุกอย่างนั้นเกิดขึ้น เล็กๆตั้งๆอยู่ แล้วดับไป

ถ้าเราไปตามพระธรรมหันต์ว่าท่านได้อะไร ท่านก็ต้องว่า ท่านไม่ได้อะไร ทุกอย่างนั้นเกิดขึ้น ทุกอย่างนั้นตั้งอยู่ ทุกอย่างนั้นดับไป ถ้าเราเข้าใจถูกต้องปฏิบัติถูกต้องแล้วเราจะจะเข้าถึงความสุขความดับทุกข์เหมือนกันทุก ๆ คนนะ ไม่มีใครยกเว้น

พระพุทธเจ้า乃是เป็นแต่เพียงผู้บอก ผู้สอน สำหรับการประพฤติ การปฏิบัตินั้นเป็นหน้าที่ของเราทุก ๆ คนนะ ทุกท่านทุกคนต้องพากัน ประพฤติพากันปฏิบัติเอง ช่วยเหลือตัวเองด้วยการประพฤติการปฏิบัติ ความรู้ ความเข้าใจนี้เปรียบเสมือนแผนที่สำหรับเดินทาง ถ้าเราไม่ได้เดินทาง หรือว่าเราไม่ได้ประพฤติปฏิบัติ ทุกท่านทุกคน ก็จะเป็นโมฆะบุรุษ ชีวิตที่เกิดมาแล้ว ก็ไม่ได้รับสิ่งที่ประเสริฐที่เราได้ ก็ต้องมาเป็นมนุษย์

พระพุทธเจ้านั้นท่านมิเมตตาเรา ท่านสงสารเรา ก่อนท่านจะเสด็จดับขั้นธัมมุปรินิพพานท่านยังได้ตรัสโอวาทครั้งสุดท้าย ไว้ว่า “สังขารทั้งหลายทั้งปวงมีความเลื่อมลึ้นเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจงยังความไม่ประมาณให้ถึงพร้อมเกิด” นี้เป็นพระวจนะของ พระตถาคตเจ้าครั้งสุดท้าย

ทุกท่านทุกคนนั่งส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในความหลง ความเพลิดเพลิน
ในเรื่องอยู่เรื่องฉัน ในรูปในเสียง ลักษณะสรรเสริฐ ข้าวของเงินทอง
ญาติพี่น้องวงศ์ตระกูล ตั้งอยู่ในความเพลิดเพลิน ตั้งอยู่ใน
ความประมาท เพราะทุกวันนี้ความสังคมสบายนั้นมีมาก
อาหารการบริโภคก็พัฒนาให้เอร็ดอร่อย เสียงก็พัฒนาให้ไพเราะ
ที่อยู่ที่อาศัยก็พัฒนาให้สังคมสบายน ติดพัดลม ติดแอร์ มีรถ มีเรือ
มีเครื่องบิน มีวิทยุ โทรศัพท์ มีมือถือ อินเทอร์เน็ตเฟซบุ๊ค คอมพิวเตอร์
เลยเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ตั้งอยู่ในความประมาท ความเพลิดเพลิน

เราทุกคนต้องมาถึงอนิสัย
ของพระพุทธเจ้า เพื่อเดินตามรอย
ของพระพุทธเจ้า เพราะหนทางอื่น
นั้นไม่มี นอกจากปฏิบัติตาม
พระพุทธเจ้า

ครูบาอาจารย์ขออนุโมทนา กับพระเนตรทุกท่านที่ได้เข้ามาบัวช
ได้พากันตั้งอกตั้งใจ ประพฤติปฏิปฎิบัติ เป็นสิ่งที่ดีมาก ประเสริฐมาก
เมื่อเราได้เข้าสู่หนทางที่ประเสริฐ ก็ถือว่าเราโชคดี เป็นพระเป็นเนรนี่
ดีมาก บ้านก็ไม่ได้เช่า ข้าว ก็ไม่ได้ซื้อ เด้าเอาอาหารมาให้มาถาวร
เด็กยังมากราบมาไหว้ แล้วก็มีโอกาสพิเศษได้ประพฤติปฏิปฎิบัติ
เพื่อมรรค เพื่อผล เพื่อพระนิพพาน เราต้องพากันถืออนิสัย
ของพระพุทธเจ้า พระวินัยของพระพุทธเจ้า

เราทุกคนเพียงแต่ได้ยินชื่อว่าพระพุทธเจ้า ก็เป็นบุญกุศลออย่าง
หาที่สุดอย่างหาประมาณมิได้ ถ้าเราได้ประพฤติปฏิปฎิบัติก็ยิ่งเป็นบุญ
ให้ญี่เป็นอย่างสิ้นสิ้นไป แล้วเราก็ยังได้ทอดแทนคุณพระศาสนนา ทอดแทน
คุณแผ่นดินที่เราได้ปฏิบัติสืบทอดต่ออยอดพระพุทธศาสนา เพื่อกุลบุตร
ลูกหลานจะได้ถือเอาเป็นตัวอย่างแบบอย่าง

ขออภัยอย่างชัดเจนพระศรีวัตตนาคราช คือคุณของพระพุทธเจ้า คุณของพระธรรม คุณของพระอริยสัจจ์ ให้ทุกท่านทุกคน ที่ได้มาร่วมพิธีการมหากรุณาเพื่อทดแทนคุณพระพุทธศาสนา ทดแทน คุณแผ่นดินครั้งนี้ ใจจริงของกิจกรรมใหญ่ลักษณะ คือ ตั้งอยู่ในคุณธรรม ได้แก่ พระนิพพานสมบัติ ด้วยกันทุกท่านทุกคน ณ โอกาสนี้ด้วยเทอญ...

โอวาทขององค์หลวงพ่อคัมภีร์ สุขกาม
เมตตาให้ไว ณ วันที่ ๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑